Rozhněvaní mladí muži

= literární skupina v anglické literatuře 50. let XX. stol. (označení se týká autorů i hrdinů jejich próz)

- nonkonformní životní postoje (odpor proti konvencím, snobismu, pokrytecké morálce, měšťácké společnosti, utilitarismu)
- hrdinové: mladí radikálové předjímající životní styl amerických beatniků;
  zpochybňují a ironizují společenské tradice, „danosti života“;
  jsou charakterově nejednoznační, jejich postoje jsou vnitřně neujasněné;
  prožívají konflikty a napětí v poválečném světě

Rozhněvaní mladí muži
autoři a díla (1)

John Osborne (1929 – 1994)

Ohlédni se v hněvu
drama
Jimmy Porter, Alice, Helena
„Jako by věci nejprostší byly pro nás jaksi neuskutečnitelné.“ *(Alice)*

John Wain (1925 – 1994)

Pospíchej dolů
román
Charles Lumley, Veronika

Rozhněvaní mladí muži
autoři a díla (2)

John Braine (1922 – 1986)

Místo nahoře
román
Joe Lampton

Kingsley Amis (1922 – 1995)

Šťastný Jim
román
Jim Dixon, Margareta, Christina, profesor Welch

Kingsley Amis: Šťastný Jim

Ale kam se vytratil Welch? O staříkovi bylo známo, že je značně vyhýbavého založení. Dixon se bez meškání pustil po schodech nahoru, kolem povědomých pamětních cedulek a po vylidněných chodbách, jenže známá místnost s nízkým stropem zela prázdnotou. S klapotem seběhl po zadním schodišti, kudy často unikal sám, až do zaměstnanecké šatny. Tam nadřízeného objevil, jak se záhadně sklání nad umyvadlem.

„Á, už vás mám," zahlaholil bodře Dixon. „Začínal jsem si myslet, že jste odjel beze mě… pane profesore," dodal, málem příliš pozdě.

Společník pozvedl úzkou tvář, v tu chvíli zkrabacenou údivem. „Odjel?" ptal se. „Vy snad…?"

„Pozval jste mě k sobě domů na svačinu," pronesl důrazně Dixon. „Domluvili jsme se na tom v pondělí v klubovně během přestávky na kávu." Zahlédl svou tvář v zrcadle na zdi a s překvapením zjistil, že z ní vyzařuje dychtivá přátelskost.

Starší muž si na chvíli přestal ocákávat ruce. Připomínal afrického divocha, kterému právě předvedli jednoduchý kouzelnicky trik. „Během přestávky na kávu?"

„Ano, v pondělí," trval na svém Dixon, vrazil si ruce do kapes a sevřel je v pěst.

„Aha," poznamenal Welch a poprvé na mladíka pohlédl. „Dneska odpoledne, říkáte?" pravil k ušmudlanému ručníku na válečku a začal si pomalu utírat ruce, přičemž Dixona úkosem sledoval.

„Přesně tak, pane profesore. Tedy pokud vám do toho něco nepřišlo."

„Ne, to jistě ne," odvětil nadřízený až nepřirozeně tichým hlasem.

„To je dobře," pokračoval Dixon, „protože už se moc těším," a sundal z věšáku na stěně svůj špinavý starý pršiplášť.

Welch stále vypadal poněkud duchem mimo, ale zjevně se pohotově vzpamatovával a zanedlouho se mu podařilo popadnout postrádanou tašku a nasadit si světle hnědý rybářský klobouk. „Pojedeme mým autem," nabídl se.

„To bude milé."